

Pečené knedlíky

2005

Hvězdná noc.

Chlapec a muž.

Blízko hučící řeka.

Oba hledí na hvězdy.

Muž řekne: „Nejsem člověk.“

Chlapec mlčí, vyjeveně zírání na měsíc a dloube se v nose.

„Nejsem člověk,“ opakuje muž a podívá se na chlapce, „posloucháš mě?“

Chlapec mlčí.

„Kryštofe, myslím to vážně,“ řekne muž, zamává rukama, vznese se a zakrouží mu nad hlavou.

„Pane jo.“

Kryštof promluvil. Muž se snese k zemi.

„Tak a je to, věříš mi?“ táže se muž.

Kryštof se nezmůže na slovo.

„Vypadá to, že jo, no, chtěl jsem ti vše říct už dřív. Čekal jsem však, až budeš starší, ale vidím, že ani teď to nebude jednoduché.“

Kryštof se drbe za uchem

„Kryštofe, máš rád pečené knedlíky?“

„Co to je?“ zeptá se Kryštof a sedne si na bobek.

Měsíc je chvíli pozoruje, ale chuť přidat se k tématu opravdu nemá.

Kolem jejich postav osvětlených hvězdnými tělesy proběhla vodní kuna a skočila lomeňáka do řeky.

„Tak to vidíš Kryštofe, ještě ani nevíš, co jsou to pečené knedlíky,“ zašeptá muž a pohladí Kryštofa po vlasech.

Ten sedíce na bobku ucukne hlavou a prohlásí:

„Pane jo, taťko, ty jsi asi cvok nebo vlastně my oba. Lítal jsi tu před chvílkou? Cože?“

„Ano chlapče, létal. A předvedu ti to radši ještě jednou. Ať nevzniknou nějaké pochyby,“ řekne muž, roztáhne ruce a zakrouží opět Kryštofovi nad hlavou.“

Vodní kuna si lehla na splav.

Kryštof sedí na bobku.

„Víš, pečené knedlíky jsou moc dobré,“ řekne muž, vytáhne cigaretu, zapálí si a pokračuje:

„Tam odkud pocházím, máme jeden celý měsíc upravený na jednu obrovskou továrnu, kde se pečené knedlíky vyrábí. Je velký asi jako Země. Už jsem je neochutnal pár miliónů let.“

Kryštof vstane.

„Taťko, dáš mi cigaretu?“

„Ty kouříš Kryštofe?“ zarazí se muž. „Ale vždyť je to jedno, jsi nesmrtelný po mě,“ dodá a podá Kryštofovi cigaretu a zapalovač.

Kryštof si zapálí a zeptá se:

„Já, že jsem nesmrtelný?“

„Hm,“ zabručí zamyšleně muž.

Oba pak stojí, kouří a mlčky hledí na třpytivou řeku od hvězd.

Když dokouří, muž řekne:

„Měli bychom začít s létáním.“

„Jak jako?“ otázka se Kryštof.

„Musíš začít s tím, co je pro tebe přirozenější než chůze. Musíš létat. Tady na Zemi chodím, jen aby se místní moc nedivili a nejančili,“ odpoví muž a pokračuje: „Dělej vše po mě.“

Muž roztáhne ruce.

Kryštof roztáhne ruce.

Muž se odrazí od země a vzlétne.

Kryštof taktéž.

Ve vzduchu se podiví: „Pane jo.“

Oba pak létají nad řekou, nad lesy a nad loukami.

Vodní kuna vklouzla zpět do vody a jala se lovit ryby.